

בס"ד | ירחון נשים | גליון 7 | אלול תשע"ז | מחיר: 10 ₪

דיבורים מה לצוּנה

לחיות עבודת ה'

עשני כלי לשליחותך

היא התחילה את דרכה במקהלה במתנ"ס השכונתי, הופיעה בפאבים ובלהקה צבאית וכיום היא מופיעה לפני נשים ומחזקת אותן בעבודת ה'. דפנה חסדאי היא זמרת, יוצרת, ובעיקר שליחה של ה'.

תחיה פרץ

הייתי אומרת לעצמי אני רוצה להיות זמרת, אבל לא ככה. ברור לי שאני לא אלך בדרך שלהם אבל באיזו דרך אני כן אלך?

מהעבודה עם מפורסמים, המחמאות של הקהל וההתפתחות המקצועית, ומצד שני יש פיתויים וניסיונות קשים. "משה, החבר שלי, אמר לי כבר לפני הגיוס 'אני רוצה שתדעי שמבחינתי את האישה שלי ואני רוצה להתחתן איתך'. הוא פחד נורא שיחטפו אותי בלהקה הצבאית, אז הוא שמר עלי. הוא היה נוכח בלהקה וכולם ידעו - לא מתקרבים לדפנה.

"בתקופה שהייתי בלהקה כבר התחילו לי הרבה סימני שאלה. הייתי נכנסת לבתים של שחקנים, מפורסמים, אנשים שאני רואה בטלוויזיה ופתאום אני אצלם בבית ואני אומרת וואי! איך הוא מדבר אל אשתו, מה זה הדבר הזה?! וואי, איך הוא עם אישה אחרת, איזה גועל נפש! יש פה משהו מופקר!

"הייתי אומרת לעצמי, זה לא יכול להיות. אני רוצה להיות זמרת, אני רוצה את הערך המקצועי אבל לא ככה. זה מפחיד אותי כי זה קצת מערער אותי. ברור לי שאני לא אלך בדרך שלהם אבל באיזו דרך אני כן אלך? מה אני אעשה עם הכישרון שלי?"

השניים נוצר קשר. משה היה עסוק בחיפוש מתמיד אחר משמעות. "הוא פתח לי צוהר לעולם של מחשבה, של פילוסופיה, של התבוננות", היא מספרת. "כשהוא התחיל להיכנס לבית של ההורים שלי הוא ראה שם לראשונה מה זה קידוש, מה זו שבת. הוא פשוט נדלק על היהדות! לא ידעתי לאן אני מפילה את עצמי..." היא צוחקת. משה התגייס לצבא והיה לקצין קרבי. דפנה סיימה את הבגרויות ועמדה להתגייס גם היא. "החלום שלי היה להיות בלהקה צבאית. הייתה לי הופעה גדולה עם עופרה חזה ששודרה ברדיו ובקהל ישבו בוחנים של להקות צבאיות. בסוף ההופעה ניגש אלי אחד מהם ואמר לי 'אין, את חייבת לבוא אלינו ללהקה! שבוע הבא יש מבחנים, תבואי...'. המבחנים ללהקה היו מפרכים. בין הבוחנים ישבו מוזיקאים ידועים כמו רמי קליינשטיין ומתי כספי. דפנה עברה את כל השלבים והתקבלה ללהקת הנח"ל, שנחשבה אז ללהקה הצבאית הכי יוקרתית. תקופת השירות לא היתה קלה. במשך שנתיים הופיעה בכל ערב, כאשר מצד אחד יש הנאה

בכלא 4 שורה של חיילות עצובות וכבויות יושבות בהופעה. דפנה חסדאי מופיעה בפניהן, עיניה עצומות וליבה מכוון לשמים. מתפללת להאיר ובעזרת קולה לגעת בנשמות. לאט לאט הבנות מתחילות להידלק. משיר לשיר השמחה הוזרת לפנים, ובסוף ההופעה הן ניגשות אליה מתרגשות, צמאות לשמוע עוד.

בשביל דפנה, זוהי נקודת שיא. המסע שלה התחיל באשדוד, שם נולדה למשפחה מסורתית. בבית שמרו שבת אבל היא ואחיה למדו במסגרות לא דתיות. ההכרות הראשונה שלה עם היהדות בצורה עוצמתית הייתה דרך הסבא והסבתא שהיו חרדים. "אני זוכרת את סבא שלי קם בארבע בבוקר מהשעון המעורר, נוטל ידיים ויושב לקרוא בזוהר הקדוש. את סבתא שלי אני מוצאת תוך כדי שהיא מכינה קוסקוס מדברת עם ה'. אלו דברים שהולכים איתך".

מגיל צעיר אהבה דפנה לשיר והופיעה במקלה השכונתית. הרעב להתפתח במוזיקה הלך וגבר ובשנות התיכון היא נרשמה ללימודי פיתוח קול אצל מורה מקצועית. בגיל שש עשרה וחצי כבר התחילה להופיע לבד עם נגנים בפאבים. "הייתי עומדת עם חמישה נגנים על הבמה ומופיעה", היא נזכרת. "חרשתי המון הופעות, ותוך כדי שהייתי שרה הייתי מסתכלת על האנשים ושמה לב לריקנות, לשטחיות. לאף אחד לא אכפת מה אתה אומר, העיקר שתבצע יפה. אתה מפציץ קול וזהו. התחלתי להרגיש מבפנים ריקנות, שלא שמח לי בהופעות האלו. הוכחתי לעצמי שאני יכולה לכבוש קהל, יכולה לשמח, יכולה להרקיט אנשים על השולחנות. נו אז מה? הרגשתי את הטעם של העצבות. נכון שאני מצליחה, אבל לא שמח לי. משהו בתוכי צמא למשמעות."

יש אודישן, תבואי

באותה תקופה הכירה באחת ההופעות את משה חסדאי, בחור אשדודי שהיה גדול ממנה בשנה וחצי, ובין

דפנה נבחרה כזמרת המובילה של כל הלהקות הצבאיות ביחד עם אחינועם ניני. אחרי השחרור מהצבא היו לה חלומות גדולים. היא התקבלה לבית הספר הנחשב למוזיקה 'רימון' ורצתה להוציא דיסק משלה. היא הרגישה שהעולם פרוש בפניה, אבל משה חשב קצת אחרת. "הרבה פעמים הוא היה אומר לי 'תגידי דפנה, אני שומע אותך שרה ואני אומר לעצמי, יש כל כך הרבה זמרות ששרות את התכנים האלה, ואני שומע שאת יכולה להיות צינור שיכול לשיר תכנים אחרים. באמצעות המסרים שאת מעבירה דרך הקול שלך אפשר לשנות אנשים בקהל, ממש לשנות חיים של אנשים". בהתחלה היא לא הבינה למה הוא מתכוון "הוא אמר 'לא יכול להיות שתהיי כמו כל הזמרות ששרות You love me, I love you... כל שירי האהבה האלה. יש פה משהו שצריך לצאת ממך. משהו אחר, שמטביע חותם'. הוא היה מאד עמוק, הקשבתי לו, אבל שאלתי, איך עושים את זה? הוא ענה לי, 'תראי, השתחררנו מהצבא, בואי איתי. בואי נלך ונעבור איזוהו מסע רוחני ביחד. נלך לאנשים גדולים, נשאל שאלות". אבל לדפנה לא היו שאלות באותה תקופה. כאחת שגדלה בבית מסורתי האמונה הפשוטה בה' הייתה לה טבעית, אבל היא חששה מהמסקנות המעשיות שיגיעו

בעקבות בירור כזה. היה לה ברור שאם תצא עם משה למסע הזה, הם יחזרו בתשובה, ובכך יקיץ הקץ על הקריירה המוזיקלית שלה. בפרידה כואבת מאד, לאחר שנים של קשר וחברות, הם פנו איש איש לדרכו. דפנה בחרה בקריירה המוזיקלית, ומשה בחר ללכת ולחפש את האמת.

ללכת שבי אחריו

משה המשיך במסע שלו. הוא הגיע למכון מאיר, שם עבר תהליך של חזרה בתשובה וקבלת עול מלכות שמים. במקביל, הלכה דפנה ללמוד מוזיקה כושית וג'אז אצל מורה מ'כת הכושים העבריים' בדימונה. באותה תקופה היא הרגישה איך ה' שולח לה רמזים שקוראים לה להתחיל לשנות כיוון, לחזור אליו. "היה לי שיעור בריקוד אפריקני, כולם כושים מסביבי ואני הלבנה היחידה. הם מתחילים להגיד לי you know, אנחנו עם ישראל, לא אתם עם ישראל. we are עם סגולה. מתחילים להרגיז אותי. ואני, בכלל זה לא עניין אותי

אני עומדת שם, המיקרופון יורד למטה, זורקת אותו. אמרתי, הבנתי ה'. נגמר.

מי עם סגולה, אני רוצה ללמוד בלז. אבל משהו שם בפנים עשה את שלו. ה' מתחיל להגיד לי נו, נו, תתעוררי! את לא רואה מה הם אומרים לך?". לאחר שהשיעורים הופסקו בפתאומיות

קיבלה דפנה טלפון מהרב אורי זוהר שהזמין אותה אליו הביתה. מאחורי הקלעים, משה, שכבר חזר בתשובה והתחיל להיפגש עם בחורות למטרת נישואין, הבין לאחר מספר דייטים כושלים שהוא עדיין קשור בכל ליבו לדפנה ולא מסוגל בלעדיה. הוא פנה לרב אורי זוהר וביקש ממנו, כמי שהגיע מעולם הבידור החילוני, שידבר עם דפנה וישפיע עליה. "הרב אורי זוהר אמר לי, 'לא חבל עלייך דפנה, לא חבל? ה' נתן לך מתנה, ככה לבזבז אותה? מה המטרה בלשיר סתם. בואי תקדישי את זה לקב"ה'. הקשבתי לו, במיוחד כשהוא אמר לי 'את מכירה את הזמרת ההיא והיא?'. נתן לי שמות של זמרות שהכרתי. 'אף אחד כבר לא שומע אותה. היא נכחדה מהעולם. כי היא לא הותירה פה שום שירה עם משמעות, עם תוכן אמתי. יש כל כך הרבה זמרות שהשקיעו בקול שלהן, הגיעו לרמה טכנית קולית מאד גבוהה ומי זוכר אותן בכלל. אבל אם תשירי לכבוד ה', ותשירי מתוך הקדושה, זה משהו נצחי, זה לא משהו שיחלוף. את יכולה להיות שליחה גדולה'. שאלתי אותו, אבל הרב איך עושים את זה? והוא אמר לי 'אני מזמין אותך לסמינר". וכך התחילה גם היא ללכת לסמינרים ולשיעורי תורה, והצימאון של הנשמה סוף סוף פרץ וקיבל ביטוי. בסופו של תהליך קיבלה על עצמה לשמור מצוות, למעט האיסור לשיר בפני גברים, שבו לא יכלה לעמוד עדיין. היא ומשה

נפגשו מחדש והחליטו להתחתן. דפנה הפסיקה להופיע בפאבים והמשיכה להופיע בחתונות כדי להרוויח כסף. "ידעתי שזה אסור, אבל לא יכלתי להפסיק. אם אני מפסיקה אני זורקת הכל! זה החיים שלי. זה בנשמה שלי. איך אני מוותרת על כל זה?"

ואז הקב"ה החליט לעזור לי". בחתונה אחת, הזמנה לשיר מיד בסיום החופה. "הרב מקדש ובסוף החופה הוא מסמן לי, אני עכשיו רוצה לרקוד עם החתן, ואת אסור לך לשיר! אני עומדת שמה כולי רועדת עם המיקרופון. החבר'ה של הלקה לא ראו את זה, הם מתחילים לנגן ואני עומדת שם ואין קול. לא יוצא לי קול! אז הם אומרים לי נו תשירי! מה את עושה? המתופף התחיל לתת מכות מרוב עצבים וצעק תתחילי לשיר! אני עומדת שם, המיקרופון יורד למטה, זורקת אותו, אני בורחת להם. אמרתי, הבנתי ה', נגמר".

הזמרת של כלא 4

משה ודפנה התחתנו ועברו לגור בבית אל, ודפנה למדה מוזיקה ויהדות במכללה בבית וגן. היא התפעלה ממאור הפנים של הרבנים ומהעולם החדש שנחשף בפניה. "יום אחד בעלי אומר לי שהוא קבע לנו פגישה עם הרב מרדכי אליהו. אנחנו יושבים אצל הרב, הרב הסתכל עלי ואמר לי 'יש לך שליחות בעם ישראל'. אז אמרתי לו למה הרב מתכוון? הוא אמר לי 'את הולכת לשיר לפני בנות ונשים בעם ישראל'. אמרתי לו, הרב אין דבר כזה אישה דתייה ששרה. אז הוא אמר לי נכון, את תתחילי, את תופיעי באולמות, והסביר לי מה מותר ומה אסור. אני אומרת לו אבל הרב, אין לי אמרגן, אף אחד לא מכיר אותי, אני שרתי רק בפני ציבור חילוני. אז הוא אמר לי 'איזה אמרגן? הקב"ה יהיה האמרגן שלך! ותהיה לך ברכה'. יצאנו ממנו ופתאום

התחיל הנס, בלי שפרסמתי התחילו לזרום הופעות. זה היה מדהים, החוויה הזאת של הופעה בקדושה. נשים צנועות, אנחנו מתפללות ביחד, שרות ביחד. הכל נקי, טהור. כל כך שונה ממה שהייתי רגילה. הייתי שרה, רואה חצי מהקהל בוכה, לבבות

נפתחים. בנות היו באות אלי ומספרות על קבלות טובות שקיבלו בעקבות ההופעה. פתאום אתה קולט שאתה שליח". במקביל ללימודים במכללה ולהריון שהגיע היא הייתה מופיעה בכל יום. אחרי שילדה לא הפסיקה להופיע ולקחה את בתה איתה לכל ההופעות, ולפעמים אפילו הניקה תוך כדי הופעה. במהלך השנים נולדו להם אחד עשר ילדים, ואת

אני אומרת לו אבל הרב, אין לי אמרגן, אף אחד לא מכיר אותי, אני שרתי רק בפני ציבור חילוני. אז הוא אמר לי 'איזה אמרגן? הקב"ה יהיה האמרגן שלך!'

התענוג הכי גדול שלי. לראות בנות מסכנות, עצובות, שאני משתדלת להביא להן אור ושמחה. ה' עכשיו לוקח אותי למקומות פחות המוניים ויותר פנימיים, שלשם צריך להיות יותר מכוונים. כשהייתי מופיעה בפני קהל גדול, זה נזק מאד גדול לאגו. באיזשהו שלב אתה מגיע לנקודת מיצוי, ואז אתה הופך להיות שליח אמת. זה כבר לא בשבילך, זה ממש נטו רק לשני. מבחינתי להיות בכלא 4 זו נקודת שיא. זה לגעת בשורש האמתי. אין שם קהל ולא ימחאו לך כפיים. את באה נטו לגעת בנשמה ולשמח את ה'. זה עשני כלי לשליחותך, באמת". ■

כולם גידלה בבית עד גיל שלוש ולקחה איתה להופעות. היא הוציאה דיסקים, הופיעה לפני אלפי נשים, ובעוד כמה ובעוד כמה סיפרה את הסיפור שלה, וקיבלה הזדמנות לעכל את מה שעבר עליה.

"למדתי המון מהנשים שפגשתי בהופעות. כחוזרת בתשובה המפגש עם הציבור הדתי היה לי משמעותי. היום, אחרי עשרים ושבע שנים של הופעות, אני מחפשת להגיע למקומות חשוכים. אני הזמרת של כלא 4. אני עושה תיקון על התקופה בלהקה הצבאית. אני מופיעה בצבא ואני באה ממקום של להשפיע, להביא אור, הבנות שם קוראות לי הרבנית, שואלות אותי שאלות בהלכה. שם זה

